

บทนำ

การเป็นนักเขียนมิใช่เกิดจากพรสวรรค์ หากแต่เกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องจนเกิดความชำนาญ นักเขียนที่ดีย่อมเป็นนักอ่านที่ดีมาก่อน โดยการจดจำข้อเขียนที่ดีของผู้อื่น ทั้งถ้อยคำสำนวนและท่วงทำนองการเขียน ฉะนั้นผู้ที่จะเป็นนักเขียนจึงควรใส่ใจหาความรู้ ประสบการณ์ และฝึกทักษะในการเขียนให้มากที่สุด

ผู้ที่เป็่นนักเขียนฝึกหัดควรทราบข้อเท็จจริงที่สำคัญยิ่งเกี่ยวกับการเขียนคือ ข้อเขียนที่ดีนั้นไม่เหมือนกับข้อเขียนที่ยอดเยี่ยม ข้อเขียนที่ดีอาจเป็นการเขียนนิทานสำหรับเด็กให้นำอ่าน การเขียนเรื่องที่น่าสนใจในนิตยสาร หรือการเขียนบทบรรณาธิการที่เข้มข้นในหนังสือพิมพ์ แต่ไม่มีข้อเขียนใดที่กล่าวแล้วเป็นข้อเขียนที่ยอดเยี่ยม วรรณกรรมเอกจำนวนมากมีลักษณะเป็นข้อเขียนที่ดี มีความไพเราะในการใช้ถ้อยคำ รู้จักสรรคำที่มีความหมาย ก็นใจ อ่านแล้วเกิดความประทับใจ แต่มีวรรณกรรมเพียงบางเล่มเท่านั้นที่เป็นวรรณกรรมที่ยอดเยี่ยม โดยปรกติแล้วคนทั่วไปย่อมนิยมยกย่องข้อเขียนที่ทั้งดีและยอดเยี่ยมอยู่แล้ว อย่างไรก็ตาม พึงระลึกเสมอว่า ข้อเขียนที่ดีและข้อเขียนที่ยอดเยี่ยมนั้นมิใช่สิ่งเดียวกัน

ผู้ที่มีความฉลาดและได้รับการศึกษาดีอาจเป็นนักเขียนที่ดีได้ เพราะข้อเขียนที่ดีนั้น ผู้เขียนสามารถเรียนรู้ได้เนื่องจากการเขียนมิใช่สิ่งลึกลับซับซ้อนแต่อย่างใด แท้จริงการเขียนก็คืองานอาชีพที่ต้องใช้ฝีมือและต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างเพียงพอจึงจะเขียนได้ดี ผู้ที่มีความสามารถและประสบการณ์ในการเขียน จะชี้ความแตกต่างระหว่างข้อเขียนที่มีฝีมือกับข้อเขียนที่ไร้ฝีมือให้เห็นได้ ตัวอย่างเช่นย่อหน้าสองย่อหน้าข้างล่างนี้ ย่อหน้าใดเป็นย่อหน้าที่ดี

“สิ่งควรเกลียดสามสิ่ง ได้แก่ ความดุร้าย ความหยิ่งกำเริบ และความอกตัญญู สามสิ่งสามประการนี้เป็นสิ่งเลวร้าย เป็นที่มาของความเกลียดชัง ใครประพฤติปฏิบัติย่อมได้รับผลตอบแทนในทางร้ายทั้งสิ้น ความดุร้ายจะคืออยู่ข้างตรงที่ออกสงครามทำลายข้าศึกศัตรูให้พินาศ ส่วนความหยิ่งกำเริบจะช่วยให้คนไม่ถูกเหยียดหยาม และความอกตัญญูไม่มีสิ่งใดดีเลย ทุกศาสนาย่อมสอนให้คนถือกตัญญูเป็นที่ตั้ง ส่วนอกตัญญุนั้น อย่าได้ประพฤติปฏิบัติเป็นอันขาด”

“สิ่งควรเกลียดสามสิ่ง ได้แก่ ความดุร้าย ความหยิ่งกำเริบ และความอกตัญญู ความดุร้ายเกิดจากใจที่เป็นบาปหยาบคาย แสดงออกให้เห็นเป็นการเพ่งโทษ ให้ร้าย และทารุณต่อผู้อื่น ความดุร้ายนอกจากจะเป็นโทษ ทำความเร่าร้อนและขุ่นข้องซัดเคืองแก่ตนเองอยู่ตลอดเวลาแล้ว ยังส่งผลให้ถูกเกลียดชังรังเกียจและทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นมากมายด้วย

นับตั้งแต่ผู้ใกล้ชิด ครอบครัว ตลอดถึงสังคมและประเทศชาติโดยส่วนรวม เรียกว่าไม่มีผลดี หรือมีประโยชน์แก่ผู้ใด กระทั่งตนเองแม้แต่น้อยนิด ความหยิ่งกำเริบเป็นสิ่งที่มิโทษอย่างยิ่ง เพราะทำให้บุคคลเป็นคนบอด คนหลง ไม่รู้จักที่สูงที่ต่ำ ถือตนว่าเป็นใหญ่ ไม่ยอมรู้เห็น ไม่ยอมรับนับถือความดีของผู้อื่น ความหยิ่งกำเริบนี้ นอกจากจะทำให้หลงตัวแล้ว ยังทำให้เป็นที่เกลียดชัง หาผู้ใดเป็นมิตรเกื้อกูลตนมิได้ ส่วนความอกตัญญูไม่รู้คุณคนนั้น เป็นเครื่อง บ่งบอกความเป็นคนชั่ว ผู้ใดเป็นคนอกตัญญู ผู้นั้นเหมือนถูกสาปแช่ง มิให้มีใครอุ้มชู อุปการะ เหตุเพราะมีพิษมีภัยร้ายแรงดุจสรรพพิษ”

จะเห็นได้ว่า ย่อหน้าที่สองเป็นข้อเขียนที่ดี ส่วนย่อหน้าที่หนึ่งนั้นเป็นข้อเขียน ที่ไม่ดี ทั้ง ๆ ที่ทั้งสองย่อหน้า มีความคิดอย่างเดียวกันและขยายความในทำนองเดียวกัน

ในย่อหน้าที่หนึ่งนั้น ขยายความไม่กระจ่างชัด ใช้ภาษากวนและอธิบายความ ในทางตรงกันข้าม ส่วนในย่อหน้าที่สอง ขยายความชัดเจนเป็นไปตามลำดับไม่สับสน ใช้ภาษา เรียบง่าย กระชับอารมณ์ความรู้สึกและกินใจผู้อ่าน อธิบายความต่อเนื่องกันไปทำให้เกิดความ เข้าใจอย่างถ่องแท้ในความหมายแต่ละอย่างที่เขาเขียนถึง

จึงกล่าวได้ว่า การเรียนรู้ในการเขียนที่ดีนั้นย่อมหมายถึงการเขียนที่ไม่มีติดขัด ซึ่งขึ้นอยู่กับสิ่งสองประการคือ ความคิดและทักษะในการใช้ภาษา หากผู้เขียนมีความคิดดี แต่ทักษะในการใช้ภาษาไม่ดี ข้อเขียนนั้นก็ย่อมเป็นข้อเขียนที่ไร้ฝีมือในการเขียน ในทำนอง เดียวกัน หากผู้เขียนไม่มีความคิดที่แหลมคมแต่มีทักษะในการใช้ภาษาที่ดี ข้อเขียนนั้นก็ไร้ค่า หรือไร้ความหมาย ผู้เขียนที่ดีซึ่งเป็นผู้มีฝีมือในการเขียนนั้นจะต้องเป็นทั้งผู้ที่มีความคิดดี และมีทักษะในการใช้ภาษาดีด้วย

ศิลปะและกลวิธีการเขียนในกระบวนวิชานี้ มุ่งหมายให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะในการใช้ ภาษาดีและเกิดความคิดสร้างสรรค์ โดยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และฝึกฝนในสิ่งต่อไปนี้ คือ

1. ศิลปะการใช้ภาษา
2. การเขียนย่อหน้า
3. การเขียนคำจำกัดความ
4. การเขียนบรรยาย
5. การเขียนพรรณนา

การฝึกฝนการเขียนเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และเกิดทักษะการใช้ภาษา เป็นสิ่งสำคัญในกระบวนวิชานี้ ฉะนั้น จะเน้นการฝึกทักษะการเขียนประเภทต่าง ๆ ที่กล่าว แล้วนี้เป็นประการสำคัญ